

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการทางกิจกรรมบำบัด คือ การนำกระบวนการแก้ไขปัญหามาใช้ในการวางแผนการรักษา ซึ่งประกอบด้วย การประเมิน การแจกแจงปัญหา การตั้งเป้าประสงค์ทางการรักษา ตามลำดับความสำคัญ การกำหนดวิธีการบำบัดรักษา และการติดตามผล (อรพรรณ, 2530; สร้อยสุดา, 2547) การประเมินเป็นขั้นตอนแรก ที่จะทำให้ทราบปัญหา และปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้รับบริการ ซึ่งอาจเป็นการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม การให้ผู้รับบริการประเมินตนเอง รวมทั้งการตรวจประเมินจากผู้บำบัด โดยการใช้แบบประเมินที่เป็นมาตรฐานและไม่เป็นมาตรฐาน ซึ่งการเลือกแบบประเมินที่จะใช้กับผู้รับบริการแต่ละราย จำเป็นต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับ ผู้รับบริการนั้นๆ เนื่องจากการประเมินจะนำไปสู่การวิเคราะห์ แปลผล และจัดลำดับความสำคัญ ของปัญหา ทั้งที่เกิดจากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้รับบริการ เช่น ความเจ็บป่วยซึ่งอาจเป็นด้านร่างกาย จิตใจ หรือผลกระทบของความเจ็บป่วยนั้นต่อความสามารถในการประกอบกิจกรรมการดำเนิน ชีวิตของผู้รับบริการ และปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม การประเมินที่ถูกต้องนำไปสู่การวางแผนการ บำบัดรักษา การให้การบำบัดรักษา การติดตามและสรุปผลการบำบัดรักษาที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์ของผู้รับบริการ (สร้อยสุดา, 2547; Kramer, Kielhofner, & Forsyth, 2008)

การประเมินจึงถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญในกระบวนการทางกิจกรรมบำบัดที่ช่วยให้ผู้บำบัด เข้าใจความสามารถ และความบกพร่องในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมการดำเนินชีวิตของ ผู้รับบริการและเป็นความต้องการของผู้รับบริการอย่างแท้จริง การประเมินด้วยแบบประเมินที่มีความ ตรงและเหมาะสมกับวัฒนธรรมของกลุ่มที่นำมาใช้นั้นจะทำให้การค้นหาและการแจกแจง ปัญหา รวมถึงปัจจัยต่างๆที่ส่งเสริมหรือขัดขวางความสามารถในการทำกิจกรรมมีความถูกต้อง (พีรยา, 2552)

สำหรับงานกิจกรรมบำบัดในประเทศไทย การสร้างและพัฒนาแบบประเมินทาง กิจกรรมบำบัดขึ้นใช้เองมีข้อจำกัดหลายประการ โดยเฉพาะการพัฒนาแบบประเมินต้องใช้เวลา นาน ดังนั้นการเลือกใช้แบบประเมินต่างๆที่นิยมใช้กันอยู่แล้วจากต่างประเทศจึงเป็นทางเลือก หนึ่ง ในปัจจุบันนักกิจกรรมบำบัดสามารถจัดหาแบบประเมินเหล่านี้เพื่อนำมาใช้ทางคลินิกได้ง่าย

และสะดวกมากขึ้น แต่สิ่งที่นักกิจกรรมบำบัดต้องตระหนักคือ การเลือกใช้แบบประเมินจากต่างประเทศ ควรมีการแปลภาษาและการปรับเชิงวัฒนธรรม (cross-cultural adaptation) เพื่อให้เกิดความเหมาะสมทางวัฒนธรรม มีความเท่าเทียมกันหรือเสมอกัน (equivalence) ระหว่างแบบประเมินต้นฉบับ และฉบับที่ได้แปลขึ้น อีกทั้งจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือ ทั้งความตรงและความเที่ยงในกลุ่มที่จะนำแบบประเมินนั้นมาใช้ โดยการศึกษาถึงคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือ ได้แก่ ความตรง และความเที่ยง หรือการปรับแบบประเมินให้เหมาะสมกับวัฒนธรรม จะส่งผลให้ข้อมูลที่ได้อาจการประเมินมีความตรง ความน่าเชื่อถือ และเกิดความเข้าใจที่ตรงกันเกี่ยวกับการใช้แบบประเมิน (Guillemin, Bombardier, & Beaton, 1993; Beaton, Bombardier, Guillemin, & Ferraz, 2000)

ในปัจจุบันการให้บริการทางกิจกรรมบำบัดให้ความสนใจต่อการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการในกระบวนการบำบัดรักษา ซึ่งการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการทำให้ทราบถึงการรับรู้และความต้องการในมุมมองของผู้รับบริการต่อการให้บริการของนักกิจกรรมบำบัด อันจะนำไปสู่ความร่วมมือระหว่างผู้รับบริการและนักกิจกรรมบำบัด และในที่สุดจะส่งผลดีต่อความก้าวหน้าในการบำบัดรักษา (Law, 1998) แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับ 2.2 (Occupational Self Assessment version 2.2) เป็นแบบประเมินทางกิจกรรมบำบัดหนึ่ง ที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นแบบประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้รับบริการได้มีส่วนร่วมในกระบวนการรักษาตั้งแต่นั้นตอนการประเมิน (Baron, Kielhofner, Iyenger, Goldhammer, & Wolenski, 2006)

แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับ 2.2 เป็นแบบประเมินทางกิจกรรมบำบัดที่พัฒนาจากพื้นฐานทางทฤษฎี Model of Human Occupation (MOHO) ซึ่งมองว่าบุคคลมีความแตกต่างกัน และการทำกิจกรรมการดำเนินชีวิตที่เกิดขึ้นได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายในตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อม โดยปัจจัยภายในตัวบุคคลที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กัน 3 ส่วนคือ เจตจำนง (volition) อุปนิสัย (habituation) และความสามารถในการประกอบกิจกรรม (performance capacity) การพัฒนาแบบประเมินนี้ยังได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของการบริการที่เน้นผู้รับบริการเป็นศูนย์กลาง (client-centered practice) รูปแบบของการประเมิน เป็นการให้ผู้รับบริการประเมินตนเอง ที่แสดงถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำกิจกรรม และการให้คุณค่าหรือความสำคัญของกิจกรรมที่ตนเองทำ แบบประเมินถูกพัฒนา เพื่อนำมาใช้ในผู้ที่อายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นต้นไป (Baron et al, 2006) เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่มีการรับรู้ตนเองตามความเป็นจริง และกิจกรรมในแต่ละหัวข้อมีความเหมาะสมกับวัย มีโอกาสได้กระทำ มีวัตถุประสงค์เพื่อการประเมินการรับรู้ต่อความสามารถในการทำกิจกรรมและการให้ความสำคัญหรือคุณค่าต่อกิจกรรม

นั้นๆ นำไปสู่การวางแผนและให้การบำบัดรักษา และใช้ผลของการประเมินเพื่อแสดงถึงประสิทธิภาพของการบำบัดรักษาได้

แบบประเมินฯ ถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลายในประเทศต่างๆ และมีการศึกษาคุณสมบัติทางการวัดของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาอังกฤษ ในประเทศสหรัฐอเมริกา สวีเดน แคนาดา และอังกฤษ พบว่า เครื่องมือมีความตรง ความเที่ยง และความไวต่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งความเที่ยง (person reliability) ในด้านความสามารถในการทำกิจกรรมมีค่า 0.91 และด้านการให้คุณค่าหรือความสำคัญต่อกิจกรรมนั้น มีค่า 0.92 โดยไม่มีความลำเอียงหรืออคติเคลื่อนทางวัฒนธรรม (Kielhofner, Forsyth, Kramer, & Iyenger, 2009) อีกทั้งแบบประเมินนี้ได้รับการแปลและศึกษาคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือในผู้รับบริการ เช่น Wang (2004) ทำการศึกษาคุณสมบัติของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาจีนในผู้ป่วยจิตเภท ประเทศไต้หวัน พบว่า แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต มีค่าความตรงตามโครงสร้าง (construct validity) และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability) ในระดับดี เมื่อใช้ Rasch measurement model แสดงถึงความตรงตามโครงสร้างทั้งส่วนของความสามารถและการให้ความสำคัญของกิจกรรม อีกทั้งพบว่าหัวข้อจาก Canadian Occupational Performance Measure (COPM) กับหัวข้อของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิตตรงกันถึงร้อยละ 73 และมีความความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต (Rasch score) และคะแนนเฉลี่ยของ COPM ทั้งส่วนความสามารถและความพึงพอใจในระดับปานกลาง เมื่อศึกษาความเที่ยงแบบวัดซ้ำ โดยใช้ Weighted kappa พบว่าร้อยละ 75 ของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิตมีค่ามากกว่า 0.40 ซึ่งผลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่าแบบประเมินสามารถนำมาใช้ในผู้ป่วยจิตเภทได้ และ Murad, Farnworth และ O'Brien (2011) ทำการศึกษาความตรงและความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับมาเลเซีย โดยนำมาใช้ในกลุ่มคนทำงานที่มีการบาดเจ็บกลุ่มกระดูกและกล้ามเนื้อ พบว่า แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต มีความสอดคล้องภายใน (internal consistency) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ 0.91 ความเที่ยงแบบวัดซ้ำ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient หรือ ICC) เท่ากับ 0.84 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบประเมินมีความเที่ยงสูง สามารถนำมาใช้เพื่อการประเมินความสามารถในการทำกิจกรรมของกลุ่มคนทำงานที่มีการบาดเจ็บของกระดูกและกล้ามเนื้อ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม และศาสนา

การนำแบบประเมินมาใช้ในกรณีอื่นๆ เช่น ใช้แสดงถึงประสิทธิภาพของการออกกำลังกายในผู้สูงอายุ (Venable, Hanson, Shechtman, & Dasler, 2000) ใช้เพื่อแสดงถึงความสามารถในการ

เป็นตัวทำนายคุณภาพชีวิต ในผู้ป่วยซึมเศร้า ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าสามารถใช้เป็นตัวทำนายโดยรวมของคุณภาพชีวิต ตัวทำนายด้านสังคม และตัวทำนายด้านสิ่งแวดล้อม (Pan, Chan, Chung, Chen, & Hsiung, 2006) การนำแบบประเมินมาใช้ในการประเมินการรับรู้ของผู้รับบริการ ในสองบริบท ในผู้ป่วยจิตเภท คือในสถานพยาบาลและเมื่อกลับไปสู่บ้านและชุมชน ซึ่งจะนำไปสู่การเตรียมผู้รับบริการก่อนกลับไปใช้ชีวิตในบริบทของตนเองอย่างเหมาะสม (Ishikawa & Okamura, 2008) หรือการนำแบบประเมินมาใช้ในกลุ่มผู้ใช้ยาเกินความจำเป็น หรือผิดประเภท (drug misuse) โดยนำข้อคำถามมาใช้ในการสัมภาษณ์ ทำให้ได้รับรู้ถึงปัญหา และการหาแนวทางในการช่วยเหลือ (Devies & Cameron, 2010)

สำหรับในประเทศไทย แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ที่กล่าวมาข้างต้นยังไม่พบรายงานการนำมาใช้หรือคิดแปลงเป็นฉบับภาษาไทย ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม และความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับ 2.2 ฉบับภาษาไทย โดยทำการแปล และนำมาศึกษาความตรงและความเที่ยงของแบบประเมิน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมของแบบประเมินนี้ต่อผู้รับบริการในประเทศไทย อันจะนำไปสู่การนำไปใช้เป็นเครื่องมือประเมินผู้รับบริการทางกิจกรรมบำบัดและการศึกษาวิจัยในอนาคตต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความตรงเชิงวัฒนธรรมโดยวิธีการของ The American Association of Orthopaedic Surgeons: AAOS (Beaton et al, 2000) ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการหาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม 6 ขั้นตอน และการหาความเที่ยงโดยวิธีการหาความสอดคล้องภายใน และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ ในกลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไป อายุ 18-60 ปี ที่ไม่มีการเจ็บป่วยเรื้อรัง ไม่มีปัญหาความรู้ความเข้าใจ (cognition) สามารถอ่านออก เขียนได้ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายถึงวัยผู้ใหญ่ตอนกลางหรือวัยกลางคนที่กิจกรรมมีความคล้ายคลึงกันภายในช่วงอายุเหล่านี้ (ศรีเรือน, 2549) กิจกรรมที่ทำมีหลากหลาย และแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงตามช่วงเวลา แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ได้เกิดโดยทันที หรือเห็นอย่างชัดเจน การเปลี่ยนแปลงอาจเป็นเพียงการพัฒนาตามลำดับพัฒนาการ และเชื่อว่า หากมีการเปลี่ยนแปลงขึ้น บุคคลเหล่านั้นสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม (Kielhofner, 2002) ซึ่งไม่กระทบต่อรูปแบบการดำเนินชีวิต และการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยจะเป็นข้อมูลที่ได้รับการรับรู้ตนเองในสองส่วน คือความสามารถในการทำกิจกรรม และการให้คุณค่าและความสำคัญต่อกิจกรรม จำนวน 21 ข้อความ โดยผลที่ได้จะเป็นสิ่งยืนยันถึงคุณสมบัติทางารวัดของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ในความตรงและความเที่ยงของแบบประเมิน ที่ช่วยให้นักกิจกรรมบำบัดสามารถนำแบบประเมินนี้มาใช้ประโยชน์ในการให้บริการทาง

กิจกรรมบำบัด ในการรับรู้ถึงปัญหา ตั้งเป้าหมายเพื่อวางแผนการบำบัดรักษา หรือการติดตามผล โดยตระหนักถึงการให้บริการโดยผู้รับบริการเป็นสำคัญ

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เป็นการศึกษาคุณสมบัติทางการวัดของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย

1. เพื่อหาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต
2. เพื่อหาความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต โดยวิธีการหาความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

### แผนดำเนินการ ขอบเขตการวิจัย

แผนดำเนินการ ในการเก็บข้อมูลใช้เวลา 4 เดือน โดยเมื่อได้แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย ที่มีการปรับตามข้อเสนอแนะจากกลุ่มทดลองใช้แล้ว นำมาหาความสอดคล้องภายใน และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ โดยมีระยะเวลาห่างจากการทำแบบประเมินครั้งแรก 2 สัปดาห์ หรือ 14 วัน ซึ่งก่อนการทำแบบประเมิน ผู้วิจัยจะอธิบายการวิจัย เพื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยตัดสินใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยหรือไม่ จากนั้นสอบถามข้อมูลสุขภาพเบื้องต้น และประเมินโดยแบบทดสอบ Mini Mental State Exam: Thai version เนื่องจากผู้ตอบต้องเป็นผู้มีสุขภาพดี อ่านและทำแบบประเมินด้วยตนเอง อีกทั้งหากพบข้อสงสัย สามารถสอบถามได้ เมื่อทำแบบสอบถามเสร็จ ผู้วิจัยจะตรวจสอบข้อมูลที่ได้ และทำการนัดหมายวันเวลาในการทำแบบประเมินครั้งที่ 2

ขอบเขตการวิจัย เนื่องจากในการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการหาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม ความสอดคล้องภายใน และความเที่ยงแบบวัดซ้ำของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ในส่วนข้าพเจ้า (Myself) ซึ่งจะแสดงถึงความน่าเชื่อถือของแบบประเมินในการนำมาใช้ในผู้รับบริการทางกิจกรรมบำบัดในประเทศไทย โดยแม้ว่าในครั้งนี้เป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างคนปกติทั่วไป ช่วงอายุ 18-60 ปี ซึ่งไม่สามารถอ้างอิงถึงกลุ่มอื่นๆ ได้ แต่แสดงถึงความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม ความสอดคล้องภายใน และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ ในการที่จะนำแบบประเมินฯ มาใช้ในคนไทย ซึ่งผลจากการประเมินสามารถนำมาใช้ในวางแผนการรักษาร่วมกันระหว่างผู้บำบัดและผู้รับบริการ และแสดงถึงประสิทธิภาพของการรักษา

### นียมคำศัพท์เฉพาะ

#### แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย

หมายถึง แบบประเมินซึ่งทำการดัดแปลงจากแบบประเมิน Occupational self assessment ฉบับ 2.2 ที่มีพื้นฐานจาก Model of Human Occupation และแนวคิดของการบริการที่เน้นผู้รับบริการเป็นศูนย์กลาง ที่ได้รับการปรับปรุงใหม่ในปี 2006 ซึ่งในการวิจัยนี้ทำเฉพาะเป็นส่วนข้าพเจ้า (Myself) โดยมีการแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 กลุ่ม 21 หัวข้อ คือ

1. ทักษะหรือความสามารถในการทำกิจกรรม (skills/occupational performance) จำนวน 11 ข้อ
2. อุปนิสัย (habituation) จำนวน 5 ข้อ
3. เจตจำนง (volition) จำนวน 5 ข้อ

รูปแบบการประเมินประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ความสามารถของตนเองในการทำกิจกรรม และการเห็นคุณค่าหรือความสำคัญของกิจกรรมนั้น โดยผู้ตอบให้คะแนนตนเองแบ่งเป็น 4 ระดับ

#### ความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม

หมายถึง คุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือ ในเรื่องของเนื้อหาของแบบประเมิน ก่อนการนำแบบประเมินที่มีภาษาและวัฒนธรรมแตกต่างกันมาใช้ ต้องมีการแปลโดยยังคงแนวคิดเดิมหรือมีความหมาย สื่อความตรงกับต้นฉบับให้มากที่สุด และการปรับเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับบริบทที่จะนำมาใช้ ในการวิจัยนี้อ้างอิงกระบวนการของ Beaton et al (2000) โดยการนำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญแปลเป็นฉบับภาษาไทยและแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ แล้วจึงนำทั้งต้นฉบับฉบับภาษาไทย และฉบับแปลกลับนั้นมาตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย ผู้แปลแบบประเมินเป็นภาษาไทย 2 ท่าน และผู้แปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ 2 ท่าน ผู้ชำนาญด้านระเบียบวิธีวิจัย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา 1 ท่าน และนักกิจกรรมบำบัด 1 ท่าน โดยถือเป็นการหาความตรงตามเนื้อหาและความตรงเชิงวัฒนธรรม จากนั้นนำมาทดลองใช้เพื่อเป็นการตรวจสอบความตรงเชิงวัฒนธรรมอีกครั้งหนึ่ง

#### ความเที่ยง

หมายถึง คุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือ ในเรื่องของความสม่ำเสมอ หรือความคงที่ของค่าที่ได้จากการวัด อาจเป็นค่าของความแตกต่างที่ได้ในการประเมินแต่ละครั้ง หรือจากการประเมิน 2 ครั้ง ในช่วงเวลาที่ต่างกัน หรือจากผู้ประเมิน 2 คนในการประเมินสิ่งเดียวกัน โดยสิ่งที่

พบต้องเป็นความแตกต่างที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ประเมินนั้นจริง ในการวิจัยนี้จะศึกษาความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

ความสอดคล้องภายใน เป็นการหาความสอดคล้องของข้อความว่ามีคุณลักษณะเดียวกันหรือมีความเป็นเอกพันธ์ ซึ่งแต่ละข้อความมีคุณลักษณะหรือวัดในมิติเดียวกัน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)

ความเที่ยงแบบวัดซ้ำ เป็นความสม่ำเสมอหรือความคงที่ของค่าที่วัดได้จากการวัดซ้ำ ซึ่งในการวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างจะทำแบบประเมินซ้ำมีระยะเวลาห่างจากครั้งแรก 14 วันหรือ 2 สัปดาห์ โดยนำข้อมูลที่วัดได้ในครั้งที่ 1 และ 2 มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient)

#### ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย ที่มีความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม
2. ทราบค่าความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย ได้แก่ ความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)
3. ได้แบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ฉบับภาษาไทย เป็นเครื่องมือประเมินสำหรับการบริการ และการวิจัยด้านกิจกรรมการดำเนินชีวิตสำหรับผู้รับบริการกิจกรรมบำบัดในการศึกษาหรือวิจัยต่อไป